

πον τοῦ Θεοῦ, ὥστε αὕτη καλύπτει τὰς ἀτελείας ἡμῶν. Ἔτεροι πάλιν, ἐξετάζοντες τὴν διακήρυξιν τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι «ἐδικαιώθημεν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. γ' 24, Τίτος γ' 7) νομίζουσιν, ὅτι ὁ Θεὸς δικαιώνει, ἢ καθαρίζει πάντα τὸν ὅποιον Αὐτὸς θὰ ἠθέλεν αὐθαιρέτως, ἀδιαφορῶν πρὸς πᾶσαν ιδιότητα, ἢ ἀξίαν ἢ πίστιν ἢ ἔργα, τὰ ὁποῖα πιθανὸν νὰ ὑπῆρχον ἐν αὐτοῖς. Ἄλλοι πάλιν, θεωροῦντες τὴν Γραφικὴν διακήρυξιν, ὅτι «δικαιούμεθα διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ» (Ρωμ. ε' 9. Ἑβρ. θ' 14. Α' Ἰωάν. α' 7) ἐξάγουσιν ἐκ τούτου, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ συνεπήγαγε δικαίωσιν διὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἀδιαφόρως πρὸς τὴν πίστιν αὐτῶν καὶ ὑπακοήν. Ἔτεροι δὲ λαμβάνουσι τὸ Γραφικὸν χωρίον τὸ ὅποιον λέγει, ὅτι ὁ Χριστὸς «ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν» (Ρωμ. δ' 25) καὶ ἐπὶ τῇ θάσει τούτου, ἀξιοῦσιν ὅτι ἡ δικαίωσις ἔρχεται εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλοι δὲ ἀκόμη, λαμβάνοντες τὸ χωρίον, τὸ ὅποιον λέγει, ὅτι «διὰ τῶν ἔργων δικαιούται ἄνθρωπος» (Ἰάκ. β' 24) ἀξιοῦσιν, ὅτι ἀφοῦ εἶπη τις καὶ πράξη πάντα, τὰ ἔργα του εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀποφασίζουσι περὶ τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ εὐνοίας ἢ δυσμενείας αὐτοῦ. π

Ἡ ἀλήθεια τοῦ ζητήματος τούτου εἶναι ὅτι πᾶσαι αἱ ἐκφράσεις αὗται εἶναι ἀληθεῖς, καὶ παριστῶσιν ἀπλῶς διαφόρους ὄψεις καὶ πλευρὰς τοῦ ἐνὸς μεγάλου ζητήματος· ἀκριβῶς καθ' ὃν τρόπον οἰκοδόμημά τι θὰ ἠδύνατο νὰ ὁραθῇ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, τῶν ὀπισθεν, ἐκ τῶν πλευρῶν, καὶ ἐκ τῶν διαφόρων αὐτοῦ γωνιῶν. Παρέχοντες δὲ οἱ ἀπόστολοι κατὰ διαφόρους περιστάσεις τὰς ἀνωτέρω ἐκφράσεις, σκοπὸν εἶχον νὰ ἐπεξηγήσωσι τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ ζητήματος. Εἰς ἡμᾶς δὲ ἐναπόκειται νὰ συνάξωμεν ταύτας πάσας ὁμοῦ, καὶ νὰ ἴδωμεν ἐν τῷ συνδυασμῷ ἐκείνῳ, τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τῆς δικαιοώσεως.

Πρῶτον πάντων, δικαιούμεθα διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Οὐδεμία ὑποχρέωσις ἐπεβάρυνε τὸν Δημιουργὸν ἡμῶν, ὅπως πράξη τι διὰ τὴν ἐπαναφορὰν ἡμῶν ἐκ τῆς δικαίας καταδίκης, τὴν ὁποίαν Οὗτος ἔθεσεν ἐφ' ἡμῶν. Εἶναι ἐκ τῆς ἰδίας Ἐαυτοῦ εὐνοίας ἢ χάριτος, ὅτι προβλέπων τὴν πτῶσιν πολὺ πρὸ τῆς δημιουργίας ἡμῶν, συνεπάθησεν δι' ἡμᾶς, καὶ ἐν τῷ σχεδίῳ Του ἐπρομήθευσεν διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῶν τὸ Ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον πρὸ καταβολῆς κόσμου. Πάντες ἃς διακρίνωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς μετὰ τοῦ Πατρὸς συμφιλίωσεως ἡμῶν — ὅτι ἅπαν τοῦτο προῆλθεν ἐκ τῆς χάριτος Του, ἀδιάφορον διὰ τίνος μέσου εὐηρεστήθη νὰ φέρῃ τοῦτο εἰς ἡμᾶς.

Δεύτερον, δικαιούμεθα διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, — διὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αὐτοῦ ἔργου, διὰ τοῦ θανάτου του, δηλαδή, ἡ πρὸς ἡμᾶς χάρις τοῦ Δημιουργοῦ ἐξεδηλώθη διὰ τῆς διατάξεως τῆς προμηθείας ταύτης ὑπὲρ ἡμῶν — ὅτι «ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἐγενήθη θάνατον ὑπὲρ παντὸς ἀνθρώπου», πληρώ-

σας τοιουτοτρόπως τὴν ποινὴν τοῦ Ἀδάμ. Καὶ ἐπειδὴ ὁλόκληρος ὁ κόσμος ὑπήχθη ὑπὸ τὴν καταδίκην διὰ τοῦ Ἀδάμ, τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα θέλει εἶσθαι ἡ διαγραφὴ τῆς ἁμαρτίας ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Ἄς βεβαιωθῶμεν καὶ διὰ τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπίσης, καθὼς καὶ διὰ τὸ πρῶτον, ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ μόνον διὰ μέσου τοῦ ἀγωγοῦ τούτου, οὕτως ὥστε, «ὁ ἔχων τὸν Υἱὸν ἔχει ζωὴν, ὁ δὲ μὴ ἔχων τὸν Υἱόν, δὲν ἔχει ζωὴν», ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ εὕρισκῃται ὑπὸ τὴν καταδίκην τοῦ θανάτου. — Α' Ἰωάν. ε' 12.

Τρίτον, τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς ἠγέρθη ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐκ τοῦ θανάτου, διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν, τοῦτο εἶναι ἐξ ἴσου ἀληθές διότι ἦτο τὸ μέρος τοῦ Θεοῦ σχεδίου, ὅπως ὁ μεσσίας, ὃχι μόνον νὰ εἶναι ὁ Λυτρωτὴς τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἐπίσης ὁ εὐλογητὴς ἡ ἀποκαταστάτης πάντων τῶν ἐπιθυμούντων, νὰ ἐπιστρέψωσιν ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸν Πατέρα. Ἐνῷ λοιπὸν ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ ἦτο σπουδαιότατος, ὥς ἀποτελὼν τὴν βάσιν τῆς συμφιλίωσης ἡμῶν, ἐν τούτοις οὐδέποτε θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι ὁ ἀγωγὸς τῆς εὐλογίας καὶ ἀποκαταστάσεως ἡμῶν, ἐὰν διέμενεν ἐν τῷ θανάτῳ. Συνεπῶς ὁ Πατήρ, ὅστις ἐπρομήθευσεν διὰ τὸν θάνατόν του, ὅπως γείνη ἡ ἀπολυτρωτικὴ ἡμῶν τιμὴ, ἐπρομήθευσεν ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ Ἀνάστασιν, ἵνα ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ γείνη τὸ ὄργανον διὰ τὴν δικαίωσιν τοῦ ἀνθρώπου — διὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὴν εὐθειαν καὶ δικαίαν κατάστασιν, ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεόν.

Τέταρτον, (ἡμεῖς ἡ Ἐκκλησία) δικαιουμεθα διὰ τῆς πίστεως ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ προμήθεια τοῦ Κυρίου δὲν εἶναι πρὸς πραγματικὴν δικαίωσιν, ἢ ἀποκατάστασιν οἰουδήποτε κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον, ἀλλὰ πρὸς ὑπολογιστικὴν μόνον τοιαύτην, ἢ πίστιν ἀποκαταστάσεως· αὕτη δὲ ἐννοεῖται δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ μόνον εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐξασκοῦσι πίστιν. Οὔτε ἡ πίστις ἡμῶν, οὔτε ἡ ἀπιστία ἡμῶν, δύναται νὰ ἔχη τι νὰ κάμῃ ὡς πρὸς τὰς Θείας διατάξεις τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς προέθετο ἐν ἑαυτῷ, καὶ τὰς ὁποίας διεξάγῃ καὶ τὰς ὁποίας θέλει φέρῃ εἰς πέρας ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ· ἀλλ' ἡ συμμετοχὴ ἡμῶν εἰς τὰς εὐνοίας ταύτας τὰς προσφεροθείσας εἰς ἡμᾶς, πρὶν ἢ προσφερθῶσιν αὐταὶ εἰς τὸν κόσμον, ἐξαργαῖται ἐκ τῆς πίστεως ἡμῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τοῦ Θεοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας, θέλουσι καταστῆναι κατάδηλα εἰς πάντας — ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ θὰ ἐγκατασταθῇ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἀπελύτρωσε τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ ὅστις ἔλαβε δύναμιν, ὅπως εὐλογήσῃ πάντας διὰ τῆς γνώσεως τῆς Ἀληθείας, θέλει δικαιώσῃ πραγματικῶς, ἢ ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν τελειότητα, ἐκείνους ὅσοι θὰ ἐπεθύμουν, καὶ θὰ ἀπεδέχοντο τὴν Θεῖαν εὐνοίαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Θείων ὅρων.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἀκόμη καὶ τότε, ἡ πίστις — δύναται νὰ λεχθῇ — θέλει εἶσθαι ἀπαραίτητος, καθ' ὅσον ἡ ἀποκατάστασις θὰ

προχωρῇ πρὸς τὴν πραγματικὴν δικαίωσιν, διότι «ἄνευ πίστεως ἀδύνατον νὰ εὐαρεστήσῃ τις εἰς τὸν Θεόν», καὶ διότι αἱ εὐλογίαι τῆς ἀποκαταστάσεως καὶ αἱ ἀμοιβαὶ αὐτῆς θὰ ἀπονέμονται δυνάμει ὄρων, ἀπαιτούντων πίστιν· ἀλλ' ἡ τότε ἀπαιτηθησομένη πίστις, διὰ τὴν πρὸς τὴν ἀποκατάστασιν πρόοδον, θέλει διαφέρει κατὰ πολὺ ἀπὸ τὴν πίστιν, ἣτις ἀπαιτεῖται σήμερον ἐξ ἐκείνων, οἵτινες καλοῦνται ὅπως γείνωσιν ἅγιοι, «τῶν συγκληρονόμων μετὰ τοῦ Ἰησοῦ», «τῶν νέων κτισμάτων». "Όταν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ θὰ ἔχῃ ἀναλάβῃ τὴν κυβέρνησιν, καὶ ὁ Σατανᾶς δεθῇ, καὶ ἡ γνῶσις τοῦ Κυρίου θὰ πληροῖ τὴν γῆν, αἰέκπληρώσεις αὐταὶ τῶν Θείων ἐπαγγελιῶν θέλουσιν ἀναγνωρισθῇ ὑφ' ὅλων, καὶ τοιουτοτρόπως ἡ ὄψις ἢ γνῶσις, θὰ παρέξῃ κατανόησιν πραγματικῶς πολλῶν ἐξ ἐκείνων ἅτινα ἀναγνωρίζονται σήμερον μόνον διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστεως. Ἀλλὰ καὶ ἡ πίστις θέλει εἶσθαι ἀναγκαία, ἐν τούτοις, διὰ νὰ προχωρῶσιν πρὸς τὴν τελειότητα· καὶ τοιουτοτρόπως ἡ πραγματικὴ δικαίωσις, ἣτις θέλει εἶσθαι εὐαπόκτητος κατὰ τὸ τέλος τῆς Χιλιετηρίδος, θέλει ἀποκτᾶσθαι μόνον παρ' ἐκείνων οἵτινες διακαῶς θέλουσιν ἐξασκῇ πίστιν καὶ ἔργα. Καίτοι δὲ περὶ τοῦ χρόνου ἐκείνου εἶναι γεγραμμένον, ὅτι «Οἱ νεκροὶ θὰ κριθῶσιν ἐκ τῶν βιβλίων, συμφῶνως πρὸς τὰ ἔργα αὐτῶν», ὅπερ εἶναι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν παροῦσαν κρίσιν τῆς Ἐκκλησίας, «κατὰ τὴν πίστιν σου», ἐν τούτοις τὸ ἔργα αὐτῶν δὲν θὰ εἶναι ἄνευ πίστεως, καθὼς καὶ ἡ ἡμετέρα πίστις δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἄνευ ἔργων, συμφῶνως πρὸς τὴν ἰκανότητα ἡμῶν.

Ἡ διακήρυξις τοῦ Ἀποστόλου ὅτι ὁ Θεὸς θὰ δικαιώσῃ τὰ ἔθνη διὰ τῆς πίστεως, (Γαλ. γ' 8), δεικνύεται διὰ τῆς συναφείας τοῦ λόγου, ἣτις ὑποδεικνύει, ὅτι ἡ διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως συμφιλίωσις δὲν θὰ προέλθῃ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς διαθήκης τοῦ νόμου, ἀλλὰ διὰ χάριτος ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς καινῆς διαθήκης, ἣτις πρέπει νὰ γίνῃ πιστευτή, εὐπρόσδεκτος, καὶ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν παρὰ πάντων οἵτινες θὰ ἠθελον νὰ ὠφεληθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Ἡ διαφορὰ λοιπὸν μεταξὺ τῆς παρούσης καὶ τῆς μελλούσης δικαίωσεως, εἶναι ὅτι εἰς τοὺς πιστοὺς τοῦ παρόντος καιροῦ, τοὺς ἐξασκοῦντας τὴν κατάλληλον πίστιν, παρέχεται στιγμιαία ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ Πατρὸς, διὰ τῆς ὑπολογιστικῆς δικαίωσεως. διὰ τῆς πίστεως· ἐνῶ ἡ ἐξάσκησις τῆς διὰ πίστεως ὑπακοῆς ὑπὸ τὰς μᾶλλον εὐνοϊκωτέρας συνθήκας τοῦ ἐπομένου αἰῶνος, δὲν θὰ ἐπιφέρει ὑπολογιστικὴν δικαίωσιν διόλου, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν πραγματικὴν δικαίωσιν καὶ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίαν, μόνον κατὰ τὸ τέλος τῆς Χιλιετηρίδος. Ὁ κόσμος ἐν τῷ μεταξὺ θέλει εἶσθαι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μεγάλου μεσίτου, οὔτινος τὸ ἔργον θέλει εἶσθαι, ὅπως παρουσιάσῃ εἰς αὐτοὺς τὸ Θεῖον θέλημα, καὶ πολιτευθῇ μετ' αὐτῶν, σωφρονίζων, καὶ ἀποκαθιστῶν ὅσους ἠθελον ὑπακούσῃ, μέχρις ὅτου θὰ ἔχῃ δικαιώσῃ αὐτοὺς πραγμα-

τικῶς — καθ' ὃν χρόνον, Οὗτος θὰ παραστήσῃ αὐτοὺς ἀμώμους ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς, ὁπότεν θὰ παραδώσῃ τὴν Βασιλείαν τῷ Θεῷ καὶ Πατρί. — Α' Κορινθ. ιε' 24.

Ἦδη δε ὁ Κύριος ζητεῖ εἰδικήν τινα τάξιν ὅπως ἀποτελέσῃ τὴν νέαν ταύτην κτίσιν, καὶ οὐδεὶς ἐκλήθη εἰς τὴν οὐρανίαν ταύτην κλήσιν, ἐκτὸς ἐκείνων οἵτινες ἤχθησαν εἰς γνῶσιν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ, καὶ ἱκανώθησαν νὰ ἀποδεχθῶσι τὴν Θείαν ταύτην διατάξιν διὰ τῆς πίστεως. — τόσον δὲ τελείως ἐμπιστεύονται διὰ τὴν μεγάλην ἔκδασιν τοῦ Θείου σχεδίου, ὥστε ἡ εἰς τοῦτο πίστις αὐτῶν ἐπηρεάζει καὶ μορφώνει τὴν πορείαν τῆς ζωῆς αὐτῶν κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, καὶ καθιστᾷ αὐτοὺς ἱκανοὺς νὰ ἐκτιμῶσι τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ὡς κατέχουσιν τοιαύτην ὑπερτάτην ἀξίαν, ὥστε συγκριτικῶς ἡ παροῦσα ζωὴ καὶ τὰ συμφέροντα αὐτῆς νὰ φαίνονται, ὡς ζημία καὶ σκύβαλα. Ἐξασκοῦντες πίστιν κατὰ τὸν σκοτεινὸν τοῦτον καιρὸν, ὁπότε ἡ ὑπεροχὴ τοῦ κακοῦ φαίνεται νὰ ἀμαυρῶνῃ τὴν σοφίαν καὶ ἀγάπην καὶ δύναμιν τοῦ Δημιουργοῦ, οἱ πιστοὶ θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐὰν ἔζων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Χιλιετηρίδος, καὶ ἐλάμβανον πείραν τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῆς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἐκείνην τελειότητα· ἡ ὑπολογιστικὴ δὲ αὕτη στάσις παραχωρεῖται πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως παραστήσῃ πρὸς θυσίαν τὴν ἀνθρωπίνην ἐκείνην τελειότητα, εἰς τὴν ὁποίαν, συμφώνως πρὸς τὰς Θείας διατάξεις βαθμιαίως θὰ εἰσήρχοντο — ἵνα τοιοῦτοτρόπως δυνηθῶσι νὰ παραστήσῃ τὰ σώματά των (τὰ ὑπολογιστικῶς τέλεια) καὶ πάντα τὰ προνόμια τῆς ἀποκαταστάσεώς των, ἐπιγείους ἐλπίδας, φιλοδοξίας καὶ συμφέροντα, ὡς ζῶσαν θυσίαν, — ἀνταλάσσοντες ταῦτα ἀντὶ τῶν οὐρανίων ἐλπίδων καὶ ὑποσχέσεων τῆς Θείας φύσεως καὶ συγκληρονομίας μετὰ τοῦ Χριστοῦ, πρὸς τὰ ὁποῖα συνδέονται, ὡς ἀποδείξεις τῆς εἰλικρινείας αὐτῶν, παθήματα τινὰ καὶ ἀπώλειαι ὡς πρὸς τὰ ἐπίγεια συμφέροντα, καὶ τιμὰς ἀνθρωπίνους.

Πέμπτον, ἡ τάξις αὕτη, ἡ ἤδη διὰ τῆς πίστεως δικαιουμένη, δὲν πρέπει νὰ ἀρνήται τὴν πίστιν αὐτῆς δι' ἐκουσίων ἀντιθέτων ἔργων. Αὕτη πρέπει νὰ γνωρίζῃ, ἐνῷ ὁ Θεὸς ἐλεημόνως πολιτεύεται πρὸς αὐτὴν ἐκ τῆς ἀπόψεως τῆς πίστεως, μὴ λογιζόμενος τὰς παραβάσεις αὐτῶν εἰς αὐτούς, ἀλλὰ θεωρῶν πάσας ταύτας ὡς ἱκανοποιηθείσας ὑπὸ τοῦ Λυτρωτοῦ ἐν Γολγοθᾷ — μὴ λογαριάζων τὰς παραβάσεις αὐτῶν εἰς αὐτούς, ἀλλὰ πολιτευόμενος πρὸς αὐτούς συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα, ἢ πρόθεσιν, ἢ θέλησιν αὐτῶν, καὶ ὄχι συμφώνως πρὸς τὴν σάρκα, ἢ τὰς πραγματικὰς αὐτῶν πράξεις — ἐν τούτοις, Οὗτος ἀναμένει, ὅπως ἡ σὰρξ ὑπαχθῇ ὑπὸ τὴν διακυβέρνησιν καὶ τὴν ὑποταγὴν τοῦ νέου νοός, καθόσον τοῦτο θὰ εἶναι δυνατόν, «καθόσον ἐναπόκειται εἰς ἡμᾶς, καὶ ὅπως συνεργάζεται εἰς πάντα τὰ καλὰ ἔργα, ἀναλόγως πρὸς τὸν βαθμὸν τῶν εὐκαιριῶν καὶ εὐκολιῶν αὐτῆς. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν καὶ ὑπὸ τὸν αὐ-

τὸν βαθμὸν, τὰ ἔργα ἡμῶν σχετίζονται πρὸς τὴν δικαίωσιν ἡμῶν — ὡς ἐπιβεβαιωτικὴ μαρτυρία, ἀποδεικνύουσα τὴν εἰλικρίνειαν τῆς ἀφοσιώσεως ἡμῶν. Ἐν τούτοις, ἡ παρὰ τοῦ Κυρίου κρίσις ἡμῶν, δὲν εἶναι ἀναλόγως πρὸς τὰ ἔργα ἡμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν πίστιν ἡμῶν· ἐὰν ἐκρινόμεθα ἀναλόγως πρὸς τὰ ἔργα ἡμῶν, πάντες θὰ ἀνεκαλυπτόμεθα, ὡς «ὑστερούμενοι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ», ἀλλ' ἐὰν κρινώμεθα κατὰ τὴν καρδίαν ἡμῶν, κατὰ τὰς προθέσεις ἡμῶν, τὰ νέα κτίσματα δύνανται νὰ ἐπιδοκιμασθῶσιν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κανόνος, ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς διαθήκης τῆς χάριτος, διὰ τῆς ὁποίας ἡ ἀξία τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, καλύπτει τὰς ἀκουσίους αὐτῶν ἀτελείας. Βεβαίως οὐδεὶς θὰ ἀντέτεινεν, καὶ θὰ ἀντετάσσετο νὰ ἀποφέρῃ τοιοῦτους καρποὺς δικαιοσύνης, ὁποίους θὰ ἀνέμενεν ὁ Κύριος ἀφ' ἡμῶν, καὶ οἱ ὁποιοὶ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ παραχθῶσιν ὑφ' ἡμῶν ὑπὸ τὰς παρούσας ἀτελεῖς περιστάσεις. Πλέον δὲ τούτου, Οὐτος δὲν ζητεῖ, καὶ ὀλιγώτερον τούτου, δὲν νομίζομεν ὅτι θὰ ἐδέχετο καὶ θὰ ἀντήμειβεν.

Ὡς παράδειγμα δὲ τῆς γενικῆς ταύτης διατάξεως τῆς διὰ τῆς χάριτος δικαίωσεως, διὰ τοῦ αἵματος καὶ διὰ τῆς πίστεως ἡμῶν, καὶ τῆς σχέσεως τῶν ἔργων πρὸς ταῦτα, παρατηρήσατε τὴν ὑπερρεσίαν τῆς ἡλεκτρικῆς ἀμάξης. Ὁ σταθμὸς ἔνθα εὐρίσκεται ἡ δύναμις τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ἀπεικονίζει εἰς τινὰ βαθμὸν τὴν πηγὴν τῆς ἡμετέρας δικαίωσεως — τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Τὸ σύρμα ὅπερ φέρει τὸ ρεῦμα, παριστᾷ ἀτελῶς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Πατρὸς πρὸς δικαίωσιν ἡμῶν· αἱ ἅμαξαι παριστῶσι τοὺς πιστοὺς, ἐνῷ ὁ πρὸς τὰ ἄνω βραχίων τὴν πίστιν, ἣτις πρέπει νὰ ἐξασκῇται, καὶ ἣτις πρέπει νὰ τηρῇται σταθερὰ ἐπὶ τοῦ σύρματος. (1) Τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος. (2) Τὸ ἀμέσως ἐπόμενον ὡς πρὸς τὴν σπουδαιότητα, εἶναι τὸ σύρμα, τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ρεῦμα τοῦτο εἰς ἡμᾶς. (3) Ἄνευ τοῦ βραχίονος τῆς πίστεως, ὅστις νὰ ἐφάπτηται καὶ πιέζηται ἐπὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, τοῦ ἀγωγοῦ τῆς δικαίωσεως ἡμῶν, δὲν θὰ ἐλαμβάνομεν οὐδεμίαν εὐλογίαν. (4) Ἡ ὑφ' ἡμῶν λαμβανομένη εὐλογία διὰ τῆς μετὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ συναφείας, παρίσταται διὰ τοῦ φωτισμοῦ τῆς ἀμάξης μέσῳ τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, ἀποδεικνυομένου οὕτως ὅτι ἡ δύναμις εἶναι παροῦσα, καὶ δυνάμεθα νὰ τὴν μεταχειρισθῶμεν, ὁ δὲ (5) ὁδηγὸς καὶ μοχλὸς αὐτοῦ παριστῶσι τὴν ἀνθρωπίνην θέλησιν, ἐνῷ (6) τὸ μηχανήμα αὐτὸ καθ' ἑαυτό, παριστᾷ τὰς προσπαθείας καὶ ἐνεργείας ἡμῶν, διὰ τῆς δυνάμεως ἣτις ἔρχεται εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς πίστεως. Πᾶσαι δὲ αἱ δυνάμεις αὗται ἀπὸ κοινοῦ εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ τὴν πρόοδον ἡμῶν — ὅπως ἐκτελέσωμεν τὴν κυκλοφορίαν, καὶ ἀφίχθῶμεν τέλος εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν ἀμαξῶν, αἵτινες ἐν τῷ παραδείγματι τούτῳ παριστῶσι τὴν θέσιν ἡμῶν ὡς νέων κτισμάτων εἰς τὸν ἐκ πολλῶν μονῶν οἶκον τοῦ Πατρὸς ἡμῶν, ἡ καταστάσεις διὰ τοὺς πολλοὺς υἱοὺς, τῶν πολλῶν φύσεων.

ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ

Παρατηροῦντες πρὸς τὰ ὀπίσω δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἐκ τῶν Ἀποστολικῶν ἀφηγήσεων ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν πρὶν τὸ πολῦτιμον αἷμα δοθῇ διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν, ὑπῆρχον ἀρχαῖοι τινὲς ἀριστεῖς, — ὁ Ἐνώχ, ὁ Νῶε, ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ, ὁ Δαβίδ, καὶ διάφοροι ἄλλοι ἅγιοι προφηταί, οἵτινες ἐδικαιώθησαν διὰ τῆς πίστεως. Ἀφοῦ οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸ πολῦτιμον αἷμα, ποῖα λοιπὸν ἦτο ἡ πίστις αὐτῶν, ἣτις ἐδικαίουσιν αὐτοὺς; Ἀποκρινόμεθα καθὼς εἶναι γεγραμμένον· «Οὗτοι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐλογίσθη εἰς αὐτοὺς εἰς δικαιοσύνην». Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς, καθὼς ἀπεκάλυψεν εἰς ἡμᾶς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ σχεδίου του, καθὼς τῶρα βλέπομεν τὸν τρόπον καθ' ὃν Οὗτος ἠδύνατο νὰ εἶναι δίκαιος, καὶ ἐν τούτοις νὰ δικαιοῖ πάντα τὸν πιστεύοντα εἰς τὸν Ἰησοῦν· ἐντεῦθεν λοιπὸν οὗτοι δὲν ἦσαν ὑπεύθυνοι διότι δὲν ἐπίστευον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἀποκαλυφθῇ εἰς αὐτοὺς,. Ἐπίστευον ὅμως ὅτι ὁ Θεὸς εἶχεν ἀποκαλύψει αὐτοῖς, ἡ δὲ ἀποκάλυψις ἐκείνη περιεῖχε πάντα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἡμεῖς σήμερον ἔχομεν, κατὰ συμπεπικνωμένον ὅμως τινὰ τρόπον, καθὼς βάλανός τις, ἐμπεριέχει ὁλόκληρον δρῦν. Ὁ Ἐνώχ προεφήτευσεν περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσίου, καὶ τῶν ἐπακολουθουσῶν εὐλογιῶν. Ὁ Ἀβραάμ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεόν, ὅτι τὸ σπέρμα αὐτοῦ, τόσον μεγάλως θὰ ἡννοεῖτο παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὥστε διὰ μέσου τούτου θὰ ἡυλογοῦντο πάντα τὰ ἔθνη. Τοῦτο δὲ ὑπηνίσσετο ἀνάστασιν ἐκ νεκρῶν, διότι πολλὰ ἐκ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, εἶχον ἤδη κατέλθῃ εἰς τὸν τάφον, τὸν θάνατον. Ὁ Ἀβραάμ ἐπίστευεν ὅτι ὁ Θεὸς ἦτο ἱκανὸς νὰ ἀναστήσῃ τοὺς νεκρούς — καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐπίστευεν, ὥστε ὅταν ἐδοκιμάζετο ἦτο πρόθυμος νὰ ἀποχωρισθῇ τοῦ Ἰσαάκ, διὰ μέσου τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπαγγελία θὰ ἐξεπληροῦτο, πιστεύων ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναστήσῃ αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Κατὰ πόσον καθαρῶς αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι διέκρινον τὰς ἀκριβεῖς μεθόδους διὰ τῶν ὁποίων ὁ Θεὸς θὰ ἐγκαθίστα τὴν Βασιλείαν του ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ θὰ εἰσῆγαγεν αἰωνίαν δικαιοσύνην διὰ τῆς δικαιώσεως ἐκείνων οἵτινες θὰ ὑπῆκουον εἰς τὸν Μεσσίαν, δὲν δυνάμεθα ὀριστικῶς νὰ γνωρίζωμεν· ἔχομεν ὅμως αὐτοὺς τούτους τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἐπὶ τούτου, ὅτι ὁ Ἀβραάμ τοῦλάχιστον, μετὰ θαυμαστῆς σαφηνείας ἠδυνήθη νὰ ἀρπάσῃ τὴν ἰδέαν τῆς μελλούσης Χιλιετοῦς ἡμέρας, καὶ παθανὸν ἐπίσης εἰς τινὰ βαθμὸν νὰ κατενόησεν τὴν περὶ ἁμαρτιῶν θυσίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἡμῶν ἐξεπλήρου, ὅταν ἔλεγεν, «Ὁ Ἀβραάμ ἠγαλλιάσατο νὰ ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμὴν καὶ εἶδε καὶ ἐχάρη», — Ἰωάννου η' 56.

Πάντες δὲν διακρίνουσι καθαρῶς τὴν διαφορὰν τὴν ὑφισταμένην μεταξὺ τῆς δικαιώσεως τοῦ Ἀβραάμ καὶ τῶν ἄλλων τοῦ

παρελθόντος πρὸς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ, προτοῦ ὁ Θεὸς συμπληρώσῃ τὴν θάσιν τῆς φιλίας ἐκείνης καὶ ἐπικοινωνίας διὰ τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς δικαιώσεως πρὸς ζωὴν, κατὰ τὸν Εὐαγγελικὸν τούτον αἰῶνα. Μεγάλη ἐν τούτοις διαφορὰ ὑφίσταται μετὰ τῶν δύο τούτων εὐλογιῶν, καίτοι ἡ πίστις εἶναι ἀναγκαία εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις. Πάντες ὑπήχθησαν ὑπὸ τὴν καταδίκην τοῦ θανάτου δικαίως, καὶ ἐπομένως οὐδεὶς θά ἡδύνατο νὰ λογισθῇ ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν καταδίκην ἐκείνην, «νὰ δικαιωθῇ πρὸς ζωὴν», (Ρωμ. ε' 18) ἐὰν μὴ πρῶτον ἡ μεγάλη ὑπὲρ ἁμαρτιῶν θυσία δὲν συνετελεῖτο ὑπὸ τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν· καθὼς ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει, ἡ θυσία ἐκείνη ἦτο ἀναγκαία **πρῶτη** κατὰ τινα τάξιν ἵνα, «Ὁ Θεὸς εἶναι **δίκαιος**» εἰς τὸ ζήτημα τούτο. (Ρωμ. γ' 26). Ἡ Δικαιοσύνη ὅμως προβλέπουσα τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ σχεδίου, δὲν ἀντέτεινεν, δὲν ἐπέφερεν ἀντίρρησην εἰς τὸ νὰ μὴ ἀναγγεῖλῃ τούτο ἐκ τῶν προτέρων, ὡς ἀπόδειξιν τῆς Θείας εὐνοίας, εἰς ἐκείνους οἵτινες κατεῖχον τὴν ἀπαιτουμένην πίστιν—δικαιώσασα τούτους μέχρι τοῦ βαθμοῦ τούτου, ὡς ἀπόδειξιν τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ φιλίας αὐτῶν.

Ὁ Ἀπόστολος ἀναφέρεται καὶ ὁμιλεῖ περὶ τῆς «δικαιώσεως πρὸς ζωὴν» (Ρωμ. ε' 18) ὅτι εἶναι Θεία διάταξις διὰ τοῦ Χριστοῦ, ἣτις τελικῶς θέλει ἀνοιχθῇ εἰς πάντας ἀνθρώπους· εἶναι δὲ ἡ δικαίωσις αὕτη πρὸς ζωὴν, ἐκείνη πρὸς τὴν ὁποίαν πάντες ὅσοι καλοῦνται ἤδη εἰς τὴν νέαν κτίσιν, ὑπολογίζονται ὅτι ἀφικνοῦνται διὰ τῆς ἐξασκήσεως τῆς πίστεως, καὶ πρὸ τοῦ κόσμου, — οὗτοι δὲ ἀναγνωρίζουσι τὴν δικαίωσιν ὄχι μόνον ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίας, ὡς φίλοι αὐτοῦ, καὶ ὄχι ὡς ξένοι, πάροικοι, καὶ ἀπηλλοτριωμένοι, καὶ ἐχθροί, ἀλλ' ἐπὶ πλέον εἶναι δυνατόν δι' αὐτούς διὰ τῆς ἰδίας πίστεως νὰ ἔχωσι τὰ δικαιώματα τῆς ἀποκαταστάσεως πρὸς ζωὴν, τὰ ἐξασφαλισθέντα εἰς αὐτούς διὰ τῆς θυσίας τοῦ Λυτρωτοῦ, καὶ κατόπιν νὰ θυσιάσωσι τὰ ἐπίγεια ἐκείνα δικαιώματα ὡς συνθυσιασταὶ καὶ ὑφιερεῖς μετὰ τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως τῆς ὁμολογίας ἡμῶν, τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ.

Ἐνῶ δὲ οἱ ἀρχαῖοι ἀριστεῖς θά ἡδύναντο νὰ ἤρχοντο εἰς ἀρμονίαν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τῆς πίστεως ἐν τῇ ἐκτελέσει καὶ ἐκτυλίξει σχεδίου μὴ τελείως ἀποκαλυφθέντος εἰς αὐτούς, καὶ μὴ ἀρξαμένου εἰσέτι, θὰ ἐφαίνετο ὅμως ἀδύνατον διὰ τὴν Θείαν δικαιοσύνην νὰ προχωρήσῃ πέραν τούτου μὲ οἷονδῆποτε ἐξ αὐτῶν, ἐὰν μὴ πρῶτον ἡ ὑπὲρ ἁμαρτιῶν καταλλαγὴ δὲν ἐξετελεῖτο πραγματικῶς διὰ τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο δὲ εὗρίσκεται ἐν ἀρμονίᾳ τελείᾳ μὲ τὴν διακήρυξιν τοῦ Ἀποστόλου, «ὅτι Ὁ Θεὸς... κρεῖττον τι περὶ ἡμῶν προεβλέψατο, (τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας, τῆς νέας κτίσεως) ἵνα μὴ (οἱ ταπεινοὶ καὶ πιστοὶ ἀρχαῖοι ἀριστεῖς) χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσιν» (Εβ. ια'. 40). Τοῦτο δὲ εὗρίσκεται ἐν ἀρμονίᾳ ἐπίσης μὲ τὴν διακήρυξιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν σχετικῶς

πρὸς τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν, ὅτι καίτοι δὲν ἠγέρθη μεγαλύνει-
 τερος προφήτης τούτου, ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἀπέθανεν προτοῦ ἢ θυ-
 σία τῆς καταλλαγῆς συμπληρωθῇ, ὁ τελευταῖος ἐν τῇ Βασιλείᾳ
 τῆς οὐρανίου τάξεως, τῆς νέας κτίσεως, τῆς δικαιωθείσης πρὸς
 ζ ω ή ν (ἀφοῦ ἡ ὑπὲρ ἁμαρτιῶν θυσία πραγματικῶς ἐξετελέ-
 σθη), καὶ κληθείσης ὅπως συμπάθῃ καὶ συμβασιλεύσῃ μετ' αὐτοῦ,
 θὰ ἦτο μεγαλύτερος τούτου. — Ματθ. ια' 11.

Ἔχομεν ἤδη παρατηρήσῃ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκ-
 κλησία ἐν δόξῃ, θὰ ἐκτελέσωσιν ἔργον δικαίωσης (ἀποκαταστά-
 σεως) ἐπὶ τοῦ κόσμου κατὰ τὸν Χίλιετῇ αἰῶνα, καὶ ὅτι τὸ ἔργον
 τοῦτο δὲν θὰ εἶναι δικαίωσις διὰ τῆς πίστεως (ὑπολογιστική)
 καθὼς εἶναι ἡ ἰδική μας ἤδη, ἀλλὰ πραγματικὴ δικαίωσις — δι-
 καίωσις διὰ τῶν ἔργων, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι καίτοι ταῦτα θὰ
 εἶναι ἀναμειγμένα μετὰ τῆς πίστεως, ἡ τελικὴ δοκιμασία θὰ εἶναι
 «κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν». (Ἀποκ. κ' 12). Ἦδη δὲ ἡ νέα κτίσις
 θέον νὰ βαδίξῃ διὰ τῆς πίστεως καὶ ὄχι διὰ τῆς ὀψεως· ἡ δὲ
 πίστις των δοκιμάζεται, καὶ ἀπαιτεῖται παρ' αὐτῶν νὰ ἐγκαρτε-
 ρῶσιν, ὡς ἐὰν ἔβλεπον τὸν ἀόρατον, καὶ ὡς νὰ βλέπωσι πράγ-
 ματα, ἢ νὰ ἐπίστευον τοιαῦτα, τὰ ὅποια ὅσον ἀφορᾷ πρὸς τὰς
 ἐξωτερικὰς ἀποδείξεις, εἶναι ἀπίθανα εἰς τὸν φυσικὸν νοῦν, ὡς
 ἐπίσης καὶ ἀνόητα. Ἡ πίστις δὲ αὕτη, ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῶν
 ἀτελῶν ἡμῶν ἔργων, ἔχει τὴν ὑποστήριξιν ἐπίσης καὶ τῶν τε-
 λείων ἔργων τοῦ Κυρίου χάριν ἡμῶν, καὶ εἶναι εὐπρόσδεκτος εἰς
 τὸν Θεὸν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἐὰν ὑπὸ τὰς παρούσας ἀτελεῖς πε-
 ριστάσεις ἀγωνιζώμεθα, ἀναλόγως πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς ἱκανό-
 τητος ἡμῶν, νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Κύριον, καὶ νὰ συμμετάσχω-
 μεν οὕτως τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, ὥστε νὰ χαιρώμεθα πά-
 σχοντες ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης, τοῦτο εἶναι μία ἀπόδειξις, ὅτι ὑπὸ
 εὐνοϊκωτέρας συνθήκας, δὲν θὰ εἴμεθα βεβαίως ὀλιγώτερον πιστοὶ
 εἰς τὰς ἀρχὰς αὐτῆς. Ὅταν ἡ γνώσις τοῦ Κυρίου θὰ πληρώσῃ
 ὁλόκληρον τὴν γῆν, καὶ τὰ σκότη καὶ αἱ ὁμίχλαι ἅτινα περιστοι-
 χίζουσι τοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου, θὰ ἔχωσι διασκεδασθῇ, καὶ ὁ μέ-
 γας Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης θὰ καταπλημμυρίσῃ τὴν γῆν διὰ τῆς
 ἀληθείας, δι' ἀπολύτου γνώσεως τοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ χαρακτῆρός
 του, τοῦ σχεδίου Του, — ὅταν οἱ ἄνθρωποι θὰ βλέπωσι τὰς ἀπο-
 δείξεις τῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀγάπης, καὶ συμφιλίωσης διὰ
 Χριστοῦ, διὰ τῆς βαθμιαίας ἐξυψώσεως, ἥτις θέλει ἐπέλθῃ εἰς
 πάντας ἐκείνους, οἵτινες τότε θὰ ζητῶσιν ἁρμονίαν μετ' αὐτοῦ
 — ὅταν ἡ φυσικὴ, διανοητικὴ, καὶ ἠθικὴ ἀποκατάστασις θὰ ἔχῃ
 ἐκδηλωθῇ, — τότε ἡ πίστις θέλει εἰσθαι εἰς μέγαν βαθμὸν διά-
 φορος ἀπὸ τὴν τυφλὴν πίστιν τὴν ἤδη ἀπαιτουμένην. Τότε ἐκεῖνοι
 δὲν θὰ «βλέπουν ὡς ἐν κατόπτρῳ αἰνιγματωδῶς»· ὁ ὀφθαλμὸς τῆς
 πίστεως δὲν θὰ ὑπερεντεινῇται νὰ παρατηρῇ τὰς ἀποδείξεις τῶν
 ἐνδόξων πραγμάτων, ἅτινα ἠτοίμασεν ἤδη διὰ τοὺς ἀγαπῶντας

Αὐτόν, διότι τὰ ἔνδοξα ἐκεῖνα πράγματα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον διακεκριμένως θὰ ἐκδηλωθῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐνῷ οἱ ἄνθρωποι τότε θὰ π ι σ τ ε ὕ ω σ ι ν εἰς τὸν Θεόν καὶ θὰ ἐμπιστεύωνται εἰς αὐτόν, θέλει ὅμως ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τῆς πίστεως εἰς τὰς ἀποδείξεις τῶν αἰσθήσεων των, καὶ τῆς πίστεως τὴν ὁποίαν πρέπει ἡ νέα κτίσις νὰ ἐξασκήσῃ ἤδη, ὅσον ἀφορᾷ τὰ μὴ βλεπόμενα. Ἡ πίστις τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἤδη ζητεῖ, παρὰ τοῦ λαοῦ του, εἶναι πολύτιμος ἐν ὀφθαλμοῖς Κυρίου, κατέχεται δὲ ὑπὸ τινος μικρᾶς τάξεως, περιουσίῳ τάξεως· ἔνεκεν τούτου δὲ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τάξεως ταύτης τοιοῦτον βραβεῖον, ἡ ἀνταμοιβήν. Ὅταν δὲ τελείῳς ὁ Χιλιετῆς αἰὼν θὰ ἔχῃ εἰσαχθῇ, θέλει εἶσθαι ἀδύνατον νὰ ἀμφιβάλλῃ τις περὶ τῶν γενικῶν γεγονότων, καὶ ἐπομένως ἐκτὸς πάσης τάξεως ἐὰν ἐξηκολούθῃ νὰ προσφέρῃ εἰδικόν τι βραβεῖον εἰς ἐκείνους οἵτινες δὲν θὰ εἶχον οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν.

Καίτοι ὅμως ἡ Γνώσις τοῦ Κυρίου θὰ πληρώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν, καί, καίτοι δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ λέγῃ τις εἰς τὸν πλησίον του, Γνώρισον τὸν Κύριον! ἐν τούτοις θέλει εἶσθαι ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου τοιαύτη δοκιμασία — ὄχι πίστεως, ἀλλ' ἔργων — ὑπακοῆς· «Διότι πᾶσα ψυχὴ, ἥτις δὲν θὰ (ὑπ)ακούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου, θέλει ἐξολοθρευθῇ ἐκ τοῦ μέσου τοῦ λαοῦ» (Πράξ. γ' 23). Κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τοῦ παρόντος καιροῦ τοῦ σκότους, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ Θεοῦ σχεδίου, ὁπότε ἡ ἁμαρτία ἀφθονεῖ καὶ ὁ Σατανᾶς εἶναι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου, ὁ Κύριος ἡμῶν προβάλλει τὸ μέγα τοῦτο βραβεῖον τὸ στηριζόμενον ἐπὶ τῆς πίστεως, λέγων· «Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν, γεννηθήτω ὑμῖν» (Ματθ. θ' 29). καὶ πάλιν, «Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν». (Α' Ἰωάν. ε' 4). Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὴν δοκιμασίαν τοῦ κόσμου, ἡ κρίσις κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα, ἡ ἡμέραν τῆς κρίσεως, ἀναγινώσκουμεν ὅτι πάντες θέλουσι κριθῇ κατὰ τὰ ἔ ρ γ α αὐτῶν, — ἅτινα θὰ ὑποστηρίξωνται ὑπὸ τῆς πίστεως· κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν θέλει γείνη εἰς αὐτούς, καὶ θέλουσιν ἴστασθαι ἐπιδεδοκιμασμένοι, ἢ ἀποδεδοκιμασμένοι κατὰ τὸ τέλος τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. — Ἀποκ. κ' 12.

Δικαίως καθὼς ἔχομεν ἤδη παρατηρήσῃ, σημαίνει τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ἁμαρτωλοῦ εἰς τὴν μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ αὐτοῦ τελείαν ἁρμονίαν. Οὐδαμοῦ ἀναγινώσκουμεν περὶ τῆς ἀνάγκης, ὅπως ὁ ἁμαρτωλὸς δικαιωθῇ ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὅτι διὰ μέσου τῆς ἀξίας τοῦ Χριστοῦ, θὰ δικαιωθῇ ἐνώπιον τοῦ Πατρός, καὶ τοῦτο μᾶς ὑποβοηθεῖ νὰ κατανοήσωμεν ὁλόκληρον τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ νὰ ἐξετάσωμεν τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον συμβαίνει οὕτως. Τοῦτο συμβαίνει, διότι ὁ Δημιουργὸς ἴσταιται ὥς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ νόμου, καὶ διότι ὁ Θεὸς ἔθεσε τὸν Ἀδάμ καὶ τὸ γένος αὐτοῦ ὑπὸ τὸν νόμον ἐκεῖνον εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, διακηρύξας ὅτι ἡ ἀπό-

λαυσις τῆς εὐνοίας του, τῆς εὐλογίας καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐξηρ-
τᾶτο ἐκ τῆς ὑπακοῆς, καὶ ὅτι διὰ τῆς παρακοῆς θὰ ἀπηλλοτριούτο
πασῶν ἐκείνων τῶν εὐνοιῶν Αὐτοῦ. Ἡ θεωρία αὕτη δὲν πρέπει νὰ
τεθῇ κατὰ μέρος. Ἐπομένως προτοῦ τὸ ἀνθρώπινον γένος νὰ
ἀπολαύσῃ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίαν, καθὼς καὶ τὴν εὐλο-
γίαν αὐτοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, τοῦτο πρέπει κατὰ τινα τρόπον νὰ
ἐπιστρέψῃ εἰς τελείαν ἁρμονίαν μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ Του, καὶ
συνεπῶς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν τελειότητα ἐκείνην, ἣτις θὰ δύνα-
ται νὰ ὑποστῇ τὸ πλήρες φῶς τῆς Θείας ἐπιθεωρήσεως, καὶ τὴν
τελείαν δοκιμασίαν τῆς ὑπακοῆς. Τοιουτοτρόπως ὁ κόσμος οὕτως
εἰπεῖν, κεῖται πέραν τῆς ἀκτίνος τοῦ Παντοδυνάμου, — ὅστις ἐκ
προθέσεως προδιέγραψε τοὺς νόμους Του, ὥστε οὗτοι νὰ εὐρί-
σκονται πέραν τῆς ἀκτίνος τῆς δικαιοσύνης, καὶ ὡς ἐκ τούτου κα-
τέστη ἀναγκαία ἡ κατάστροφαις τοῦ παρόντος αὐτοῦ σχεδίου τῆς
ἀπολυτρώσεως καὶ ἀποκαταστάσεως, ἢ δικαίωσεως, ἢ ἐπαναφο-
ρᾶς πρὸς τὴν τελειότητα πάντων τῶν προθύμων καὶ ὑπηκόων διὰ
τοῦ Λυτρωτοῦ ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ, θέλει ἴστασθαι ὡς Μεσίτης
ἢ ἐνδιάμεσος.

Ὁ Μεσίτης, καίτοι τέλειος, δὲν εἶχε, νόμον τινὰ ὅπως διαφυ-
λαξῇ, ἢ νὰ ὑπερασπίσῃ — δὲν ἦτο αὐτός, ὅστις ἀπήγγειλε τὴν
κατὰ τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ γένους καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, ἣτις
νὰ τὸν ἡμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναγνωρίσῃ τούτους, καὶ ἀπὸ τοῦ
νὰ εἶναι ἐλεήμων εἰς τὰς ἀτελείας αὐτῶν. Ἀπεναντίας, ἐξηγόρασε
τὸν κόσμον ἐν ἁμαρτίᾳ καὶ ἀτελείᾳ εὐρισκόμενον, τελείως ἀνα-
γνωρίζων τὴν ἀτελῆ αὐτοῦ κατάστασιν. Ἐξηγόρασε τὸ γένος,
καθὼς εὔρε τοῦτο, κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τῆς Χιλιετηρίδος θὰ
διαπραγματευθῇ μεθ' ἐνὸς ἐκάστου ἀτόμου ἐκ τοῦ κόσμου, ἀνα-
λόγως πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ κατάστασιν, ἐπιδεικνύων ἔλεος
ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν, καὶ ἀδυνάτων, καὶ ἀπαιτῶν περισσότερα ἐκ τῶν
ἰσχυρῶν, συνταυτίζων τοιουτοτρόπως ἑαυτὸν καὶ τοὺς νόμους τῆς
Βασιλείας Του, πρὸς πάντας τοὺς ἰδιάζοντας χαρακτηῆρας, ἀδυνα-
μίας, ἀτελείας κλπ. καθόσον θὰ ἀνευρίσκῃ ταύτας, διότι «Ὁ
Πατὴρ..... πᾶσαν τὴν κρίσιν δέδωκε τῷ Υἱῷ» (Ἰωάν. ε' 22).
Ὁ Υἱὸς θὰ ὑποδείξῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸν τέλειον κανόνα τοῦ
Θείου νόμου, πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτοι πρέπει τελικῶς νὰ ἀφικθῶσι,
προτοῦ νὰ ᾤσι δίκαιοι καὶ εὐπρόσδεκτοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, — κα-
τὰ τὸ τέλος τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος· ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπιμένῃ ἐπὶ τοῦ
κανόνος ἐκείνου, καὶ διακρατῇ ὅτι ὅστισδήποτε δὲν δύναται νὰ
φθάσῃ τὸν κανόνα ἐκεῖνον, θὰ θεωρῇται ὡς παραβάτης, καὶ ὡς
τοιούτος θὰ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς χάριτος, ὅπως κα-
λύπτηται πᾶσα παρὰβασις ὅσονδήποτε ἀκούσιος καὶ ἄνευ προθέ-
σεως εἶναι αὕτη. Ἀπεναντίας, πᾶσα αὕτη ἡ κατὰ λ λ α γ ἡ
διὰ τὰς παραβάσεις τοῦ τελείου καὶ ἀμεταβλήτου νόμου τοῦ Θεοῦ,
θὰ ἔχῃ τελειώσῃ, προτοῦ οὗτος ἀναλάβῃ τὰ ἡνία τῆς διακυβερνή-

σεως.

Ὁ Χριστὸς ἐπλήρωσεν ἤδη τὴν τιμὴν διὰ τῆς ἑαυτοῦ θυσίας. Ἐφήρμοσε δὲ ἤδη μέρος τῆς ἀξίας ἐκείνης ἐπὶ τοῦ οἴκου τῆς πίστεως, καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος, θέλει ἐφαρμόσῃ ὀριστικῶς ὁλόκληρον τὴν περὶ ἁμαρτίας προσφοράν ὑπὲρ «παντὸς τοῦ λαοῦ», — ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Θεὸς διὰ τοῦ τύπου τῆς ἡμέρας τοῦ ἐξιλασμοῦ, κατέδειξεν, ὅτι ἡ θυσία ἐκείνη θὰ ἐγίνετο δεκτὴ, καὶ ὅτι ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀποδοχῆς ταύτης θὰ ἦτο, ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία Αὐτοῦ θὰ ἀνελάμβανον τὴν κυβέρνησιν τοῦ κόσμου, ἥτις οὕτως εἰπεῖν θὰ ἦτο εἶδος τι στρατιωτικοῦ νόμου, ἡ δεσποτικῆς κυβερνήσεως, ἥτις θὰ ἔθετε κατὰ μέρος τοὺς συνήθεις νόμους καὶ κανονισμούς, ἔνεκα τῆς κρισίμου θέσεως τῶν περιστάσεων, καὶ θὰ παρείχεν αὐτοῖς τὸν νόμον κατὰ ἁρμοδιώτερον τινα τρόπον, ὅχι πρὸς ἐκείνους οἵτινες θὰ ἦσαν εἰς τελείαν ἢ καλὴν κατάστασιν, (καθὼς συμβαίνει μὲ τοὺς νόμους τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ἰεχωβά) ἀλλὰ νόμους καταλλήλους διὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἀναρχίας καὶ ἐπαναστάσεως, ἥτις παρήχθη ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας. Ἡ βιαία καὶ κατεπείγουσα αὕτη κυριαρχία — ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Βασιλεὺς θὰ διοικῇ ὅχι μόνον ὡς Βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ ὡς κριτὴς, καὶ ὑπάτος ἱερεὺς — σκοπὸν ἔχει, καθὼς πρὸ ὀλίγου ὑπεδείξαμεν, ὅπως δικαιώσῃ τὸν κόσμον πραγματικῶς, καὶ ὅχι ὑπολογιστικῶς, τῶν ἔργων ὄντων τοῦ μόνου κανόνος, ἡ τελικῆς δοκιμασίας — ὑποστηριζομένων καὶ ὑπὸ τῆς πίστεως. Ἡ πραγματικὴ αὕτη δικαίωσις θέλει ἐπιτευχθῇ, ὅχι εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Χιλιετοῦς Βασιλείας, ἀλλὰ θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Βασιλείας — κατὰ τὸ τέλος αὐτῆς.

Ἡ διὰ τῆς πίστεως δικαίωσις κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, σκοπὸν ἔχει, ὅπως ἐπιτραπῇ εἰς τοὺς ὀλίγους, τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ καλέσῃ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ ὑπηρεσίαν, ὅπως συμμετάσχωσιν εἰς τὴν Ἀβραμιαίαν διαθήκην, ὡς τὸ σπέρμα τῆς ἐπαγγελίας, ὡς θνηθυσιαστές, καὶ ἐπομένως, ὡς συγκληρονόμους μετὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ἀκόμῃ δὲ καὶ πρὸς τούτους ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἄμεσον συμφωνίαν, ἀλλ' οὕτως εἰπεῖν, ἀφοῦ ἐδικαιώθησαν διὰ τῆς πίστεως, καὶ διὰ τῆς ἀξίας τοῦ Λυτρωτοῦ αὐτῶν, οὗτοι θεωροῦνται ὡς ἀναρμόδιοι, καὶ λαμβάνουσι τὴν πληροφορίαν, ὅτι γίνονται δεκτοὶ μόνον ἐν τῷ Ἁγαπημένῳ — ἐν τῷ Χριστῷ — καὶ ὅτι πᾶσαι αἱ πρὸς θυσίαν ὑποσχέσεις αὐτῶν, ἐὰν δὲν ὑποστηριχθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ, θὰ ἐθεωροῦντο ἄνευ ἀξίας.

Πόσον λοιπὸν προφανὲς εἶναι, ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, εἶναι ἡ πρόσκλησις μικροῦ τινος ποιμνίου ἐκ τοῦ μέσου τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπως γείνωσι μέλη τῆς νέας κτίσεως, καὶ ὅτι ἡ διάταξις τῆς δικαιώσεως τῶν πιστῶν πρὸς ζωὴν, διὰ τῆς πίστεως, σκοπὸν ἔχει τὴν παροχὴν εἰς αὐτοὺς στάσεως ἐνώ-

πὸν τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ὁποίας νὰ δύνανται νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τῆς διαθήκης τὰς ἀπαιτούμενας ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους τῆς νέας κτίσεως. Καθὼς δὲ ἤδη ὑπεδείχθη, ὁ ὅρος διὰ τοῦ ὁποίου οὗτοι θὰ γείνωσι δεκτοὶ εἰς τὴν νέαν κτίσιν, εἶναι ὁ τῆς αὐτοθυσίας· καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι ἀπρόθυμος νὰ δεχθῇ ὡς θυσίαν, πᾶν τὸ ἐλαττωματικόν, ἡμεῖς, ὡς μέλη τοῦ ἐλαττωματικοῦ καὶ καταδεδικασμένου γένους, δὲν ἠθέλομεν εἰσθαι εὐπρόσδεκτοι, ἐὰν μὴ πρῶτον ὑπελογιζόμεθα ὡς δεδικαιωμένοι ἀπὸ πᾶσαν ἁμαρτίαν· ἵνα τοιουτοτρόπως καθὼς ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεί, δυνηθῶμεν νὰ «παρουσιάσωμεν τὰ σώματα ἡμῶν θυσίας ζώσας, ἁγίας εὐπροσδέκτους εἰς τὸν Θεόν, — τὴν λογικὴν ἡμῶν λατρείαν». — Ρωμ. ιβ' 1.

«ΜΗ ΔΕΧΘΗΤΕ ΤΗΝ ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΜΑΤΑΙΩ»

Ἔχοντες λοιπὸν ταῦτα ὑπ' ὄψιν, τί θὰ εἰπώμεν περὶ ἐκείνων οἵτινες ἀφικνοῦνται εἰς τὸ σημεῖον τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως, καὶ τῆς ἐπακολουθοῦσης δικαιοσύνης, καὶ οἵτινες, βλέποντες, ὅτι τὸ περαιτέρω βῆμα ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Κυρίου σημαίνει αὐτοθυσίαν, αὐταπάρνησιν, κλπ. κρατοῦνται ὅμως πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀρνούμενοι νὰ εἰσέλθωσι διὰ τῆς στενῆς πύλης καὶ τῆς τεθλιμμένης ὁδοῦ τῆς τελείας ἀφιερώσεως — ἀκόμη καὶ μέχρι θανάτου; Μήπως θέλομεν εἶπῃ, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὠργισμένος κατ' αὐτῶν; Ὁχι, μᾶλλον δεόν νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι εἰς τινὰ βαθμόν, ἀφοῦ προώδυσαν εἰς τὰς τρίβους τῆς δικαιοσύνης, εὐηρέστησαν εἰς τὸν Θεόν. Ὅτι δὲ ἔλαβον καὶ εὐλογίαν τινὰ, τοῦτο ὁ Ἀπόστολος σαφῶς διακηρύττει λέγων· (*) «Δικαιωθέντες διὰ τῆς πίστεως, ἔχομεν εἰρήνην πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τοῦ Κ. Η. Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ἡ εἰρήνη αὕτη συνεπάγεται καὶ κατανόησιν τινὰ τοῦ Θεοῦ σχεδίου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μέλλουσαν ἐξάλειψιν τῶν ἁμαρτιῶν τῶν πιστῶν (Πράξ. γ' 19) συνεπάγεται ἐπίσης μέγαν τινὰ βαθμόν ἁρμονίας πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης, διότι ἡ δικαιοῦσα πίστις εἶναι πάντοτε ἀναμορφωτική. Χαίρομεν μετὰ πάντων ἐκείνων οἵτινες πλησιάζουσι καὶ ἀπὸ τόσον μακρὰν· χαίρομεν, ὅτι οὗτοι εἶχον τὴν προτεραιότητα ταύτην, ἀπὸ ὅλα τὰ πλήθη τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς τοῦ κόσμου τούτου ἐξ ὀλοκλήρου ἐτύφλωσε, καὶ τὰ ὁποῖα ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δύνανται νὰ ἴδωσι καὶ ἐκτιμήσωσι τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ. Προτρέπομεν τοὺς τοιούτους νὰ μείνωσιν ἐν τῇ εὐνοίᾳ τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ἐπιδείξεως τελείας ὑπακοῆς.

Ἄλλ' ὅσον δῆποτε καὶ ἐὰν χαίρωμεν μετὰ τῶν τοιούτων, οἷα-

* Ἡ μεταγενεστέρα γνώμη τοῦ Συγγραφέως εἶναι ὅτι τὸ χωρὶν τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀναφερόμενον εἰς τοὺς ζωτικῶς δεδικαιωμένους.

δήποτε χαρὰ καὶ εἰρήνη δυνατόν νὰ ἐπέλθωσιν ἐπὶ τῶν τοιούτων πιστῶν, οἵτινες ζητοῦσι νὰ βαδίσωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης, ἀλλ' οἷτινες ἀποφεύγουσι, τὴν στενὴν ὁδὸν τῆς ὕψιως, πρέπει ἐν τούτοις εἰλικρινῶς νὰ ὑποδείξωμεν, ὅτι οἱ τοιοῦτοι «δέχονται τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ματαίῳ». (Β' Κορινθ. στ' 1) — διότι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς δικαιώσεως τὴν ὁποίαν ἔλαβον, σκοπὸν εἶχεν ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς ἀναβαθμὴς δι' ἀκόμη μεγαλειτέρα προνόμια καὶ εὐλογίας τῆς ἀνω κλήσεως τῆς νέας κτίσεως. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐγένετο δεκτὴ ἐπὶ ματαίῳ ὑπὸ τῶν τοιούτων, διότι δὲν μεταχειρίζονται τὸ μέγα προνόμιον, παρόμοιον τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἄλλοτε προσεφέρθη εἰς οὐδένα, καὶ καθόσον αἱ Γραφαὶ ὑποδεικνύουσιν, οὐδέποτε πλέον θὰ προσφερθῇ. Οὗτοι ἔλαβον τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ματαίῳ, διότι αἱ εὐκαιρίαι τῆς ἀποκαταστάσεως, αἵτινες θὰ προσφερθῶσιν εἰς αὐτοὺς εἰς τὸν ἐρχόμενον αἰῶνα, θέλουσι προσφερθῇ εἰς πάντας ἐκ τοῦ λελυτρωμένου γένους. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα ἔγκειται κυρίως εἰς τὸ γεγονός, ὅτι οὗτοι ἐγένοντο ἐνήμεροι τῆς ἀγαθότητός του, προτοῦ ὁ κόσμος καταστῇ ἐνήμερος περὶ τούτου, πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως διὰ τῆς δικαιοώσεως ὀδεύσωσι πρὸς τὰ πρόσω διὰ τὴν ἀποκτησιν τῆς κλήσεως καὶ τοῦ ἐνδόξου βραβείου, ὅπερ θὰ δοθῇ εἰς τὸ ἐκλεκτὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ βασιλεῖον ἱεράτευμα.

Παρατηροῦντες ἐπὶ τοῦ κατ' ὄνομα «Χριστιανικοῦ κόσμου», βλέπομεν, ὅτι τὰ μεγάλα πλήθη καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν εἰλικρινῶν πιστῶν, οὐδέποτε ὑπερέβησαν τὸ πρῶτον τοῦτο βῆμα τῆς δικαιώσεως· οὗτοι «ἐγεύθησαν ὅτι ἀγαθὸς ὁ Κύριος», καὶ τοῦτο εἶναι ἀρκετὸν δι' αὐτοὺς. Ἐνῶ ἀπεναντίας διὰ τῆς γεύσεως ταύτης ἔπρεπε νὰ ἀφυπνίζοντο τελείως πρὸς μεγαλειέραν πείναν καὶ δίψαν πρὸς δικαιοσύνην, ἀλήθειαν, πρὸς περισσοτέραν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ χαρακτῆρος καὶ σχεδίου, πρὸς περισσοτέραν αὔξησιν εἰς τὴν χάριν, τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ πρὸς ἀπόκτησιν βαθυτέρας τινος κατανοήσεως τῆς Θείας Βουλῆς, ὡς πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους (ἅτινα θὰ ἐξετάσωμεν κατόπιν ἐν τινι κεφαλαίῳ φέρον τὴν ἐπικεφαλίδαν Ἀγιασμός).

Καθ' ὅσον ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν, οἱ δεδικαιωμένοι οὗτοι πιστοί, ἀπολαμβάνουσιν ὠφελήματα μόνον κατὰ τὴν παρούσαν ζωὴν, αἰσθανόμενοι ἐπίσης ἀνακούφισιν ἐκ τῆς γνώσεως ἣν ἔχουσιν ὅσον ἀφορᾷ τὸν εὐσπλαχνον τοῦ Θεοῦ χαρακτῆρα καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς μέλλουσαν αὐτοῦ πολιτείαν. Καὶ ὅμως ἡ γνῶσις αὐτῶν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων εἶναι τόσον ἀσαφής, ὥστε συχνάκις ψάλλουσι:

«Συχνάκις ἀνήσυχος σκέψις Βασανίζει οἰκτρῶς τὴν ψυχὴν μου

«Ἐρωτῶσα πλὴν ἀλλοίμονον ὅμως! Ἐὰν εἴμ' ἰδικός του ἢ ὄχι.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι καίτοι ὁ Χριστὸς ἐγένετο ἡ σοφία αὐτῶν μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ ὑποδείξῃ τὴν ἀνάγκην Σωτῆρος,

προσέτι δέ, νὰ ὑποδείξῃ μέρος τι τῆς σωτηρίας τῆς προμηθευθείσης ὑπ' αὐτοῦ, ἐν τούτοις ὅμως τὸ Θεῖον σχέδιον δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃ ὅπως εἶναι ὁ ὁδηγὸς καὶ ἡ σοφία αὐτῶν, ὑποδεικνύον εἰς αὐτούς «τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ» ἐκτὸς ἐὰν διὰ τῆς ἀφιερώσεως καὶ ἀφοσιώσεως γεινωσιν ἀκόλουθοι αὐτοῦ, βαδίζοντες εἰς τὰ βήματά του. Ὁ μὴ ἀφιερωμένος πιστὸς ὑπ' οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως εἶναι νέον κτίσμα, ἔστω καὶ ἐὰν, παρατηρῶν μέρος τι τῶν Βουλῶν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ, ζητεῖ νὰ ζήσῃ ἡθικὴν τινα λογικὴν, εἰλικρινῇ καὶ τιμίαν ζωὴν ἐν τῷ κόσμῳ. Οὗτος εἶναι ἔτι ἐκ τῆς γῆς, γήϊνος· οὐδέποτε προῦχώρησεν, ὅπως ἀνταλλάξῃ τὰ ἀνθρώπινα ἐπίγεια δικαιώματά του, ἅτινα ἀπέκτησε διὰ τοῦ Ἰησοῦ) ἀντὶ τῶν οὐρανίων πραγμάτων, πρὸς τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος διὰ τῆς δικαιώσεως ἠνοιξε τὴν πύλην. Καθὼς εἰς τὸν τύπον, δὲν ἐπετρέπετο εἰς τοὺς Λευίτας νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰ Ἅγια τῆς Σκηνῆς, ἥ καὶ νὰ ἴδωσιν εἰς τὰ ἐν αὐτῷ ἀντικείμενα, ποιουτοτρόπως καὶ εἰς τὸ ἀντίτυπον, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς δεδικαιωμένους πιστοὺς νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ, ἥ νὰ ἴδωσι καὶ ἐκτιμήσωσι τὰ μεγαλεῖα αὐτῶν, ἐὰν μὴ πρῶτον γείνωσι μέλη τοῦ Βασιλείου ἱερατεύματος, διὰ τῆς τελείας αὐτῶν ἀφιερώσεως.

Τὸ νὰ ἀναμένωμεν εἰδικὴν τινα προτίμησιν καὶ εὐνοιαν ἐν ταῖς χερσί τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα, διότι δῆθεν ἐλάβομεν τὴν εὐνοιάν του ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ ἐπὶ ματαίῳ, τὸ τοιοῦτον θὰ ἐφαίνετο ὅμοιον, ὡς ἐὰν ἀνεμένομεν εἰδικὴν τινα εὐλογίαν, διότι τὴν πρώτην εὐλογίαν τὴν κατεσπαταλήσαμεν, ἥ δὲν τὴν ἐξετιμήσαμεν. Τὸ τοιοῦτον δὲν θὰ ἦτο σύμφωνον πρὸς τὴν ἐν τῷ παρελθόντι Θεῖαν πολιτείαν, ἐὰν εὐρίσκομεν, ὅτι τινὲς οἵτινες δὲν ἠννοήθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος, θὰ λάβωσι τὰς κυρίας εὐνοίας κατὰ τὸν μέλλοντα αἰῶνα; Ταῦτα δὲ δὲν εἶναι σύμφωνα πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν, «Οἱ ἔσχατοι θέλουσιν εἶσθαι πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι ἔσχατοι;» Πράγματι ὁ Ἀπόστολος σαφῶς ὑποδεικνύει, ὅτι ὅταν ἡ νέα κτίσις θὰ ἔχῃ τελείως συμπληρωθῇ καὶ ὁ Χιλιετὴς αἰὼν θὰ ἔχῃ εἰσαχθῇ ἡ εἰδικὴ εὐνοία τοῦ Θεοῦ θὰ ἐπέλθῃ καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ σαρκικοῦ Ἰσραήλ, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀφηρέθη αὕτη, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος. — Ρωμ. ια' 25-32.

Ὅσοι ἐδικαιώθησαν πρὸς συμφιλίωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ, πρὸ τοῦ αἰῶνος τούτου, οἵτινες διετήρησαν τὴν δικαίωσίν των, καὶ οἱ ὁποῖοι ὡς ἁμοιβήν, θὰ λάβωσι τὸ δικαίωμα νὰ γείνωσιν «ἄρχοντες ἐν πᾶσι τῇ γῇ», ὑπὸ τὴν οὐράνιον Βασιλείαν, διετήρησαν ταύτην ἐπὶ δαπάνῃ ἐπιγείων αὐταπαρνήσεων. (Ἐβρ. ια' 35.) Ὅσοι ἐκ τοῦ παρόντος αἰῶνος θὰ ἐπεθύμουν νὰ μεταχειρισθῶσιν ὀρθῶς καὶ νὰ διατηρήσωσι τὴν δικαίωσίν των, πρέπει νὰ κάμωσι τοῦτο ἐπὶ δαπάνῃ τῆς σαρκὸς αὐτῶν. Τὸ μικρὸν ποίμνιον, πιστὸν μέχρι τοῦ ὑπερτάτου βαθμοῦ, καταθέτει τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς τὴν

ὑπηρεσίαν τῆς ἀληθείας καὶ τῶν ἀδελφῶν, καὶ τοιουτοτρόπως γίνεται εἰκὼν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Σωτηρίας ἡμῶν. Ἡ δευτέρα τάξις, ἀλλαχοῦ καλουμένη «μεγάλη Ὁμάς» δέον νὰ κερδίσῃ τὸ ἑαυτῆς βραβεῖον διὰ τῆς δαπάνης τῆς σαρκὸς ἐπίσης, καίτοι ἔνεκα τοῦ ὀλίγου αὐτῆς ζήλου ἀπώλεσαν τὸ μέγα βραβεῖον τῆς νέας κτίσεως καὶ τὰ προνόμια τῆς Βασιλείας. Αἱ τρεῖς αὗται τάξεις φαίνονται νὰ εἶναι αἱ μόναι ἐκείναι αἵτινες ἐπωφελήθησαν διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν διὰ τῶν εἰδικῶν εὐλογιῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος τῆς διὰ πίστεως δικαιοσύνης.

Αἱ ἐνέργειαι τῆς Βασιλείας, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς τελείας γνώσεως καὶ τῶν ἔργων, διὰ διαφόρους λόγους θέλουσιν ἐπιδράσῃ κατὰ πρῶτον μεγάλως ἐπὶ τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραήλ, ὅστις, ὅποτε ἡ τυφλότης αὐτῶν ἀρθῇ, θέλει ἀποβῇ λίαν ζηλωτὴς διὰ τὸν κεχρισμένον τοῦ Κυρίου, λέγων, καθὼς τοῦτο παρίσταται ἐν τῇ προφητείᾳ, «Οὗτος εἶναι ὁ Θεὸς ἡμῶν, περιεμείναμεν αὐτόν, καὶ θέλει σῶσθαι ἡμᾶς». (Ἦσα. κε' 9). Ἀλλ' ἐνῶ ὁ Ἰσραήλ, φυσικῶς θέλει εἰσθαι ὁ πρῶτος, ὅστις θὰ εἰσέλθῃ ὑπὸ τὴν νέαν τάξιν τῶν πραγμάτων, αἱ εὐλογίαι καὶ εὐκαιρίαι τῆς Βασιλείας, εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεόν!, θέλουσι ταχέως ἐπεκταθῇ εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον — ἵνα πάντα τὰ ἔθνη γείνωσι τέκνα τοῦ Ἀβραάμ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὰς εὐλογίας, τὰς ὑποσχεθείσας εἰς αὐτόν — καθὼς εἶναι γεγραμμένον — «σὲ ἕκαμα πατέρα πολλῶν ἐθνῶν, ἐν τῷ σπέρματί σου εὐλογηθήσονται πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς».

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΕΙΣ ΗΜΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ

Καθὼς ἡ σοφία ἡ ἡ γνώσις περὶ τοῦ Θεοῦ ἔρχεται εἰς ἡμᾶς, ὥς ἀποτέλεσμα τῆς ὑπὲρ ἡμῶν θυσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ, καὶ καθὼς κατόπιν ἡ δικαίωσις ἐπῆλθεν διὰ μέσου τῆς ἀξίας αὐτοῦ, ὅποτε ἀπεδέχθημεν τὸν ἐξίλασμον αὐτοῦ καὶ ἐστράφημεν ἐκ τῆς ἁμαρτίας πρὸς τὴν δικαιοσύνην, τοιουτοτρόπως εἶναι καὶ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν διὰ μέσου αὐτοῦ. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀγιάσῃ ἑαυτόν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀποδοχῆς αὐτοῦ καὶ νιοθεσίας εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς νέας κτίσεως τοῦ Θεοῦ, τῆς ὑπὸ τοῦ πνεύματός του ἀποκυηθείσης. (Ἰωάν. α' 13. Ἐβρ. ε' 4). Καθὼς ἡ ἀξία τοῦ Χριστοῦ ἦτο ἀναγκαία διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ παρ' Αὐτοῦ ἀποδοχὴ ἡμῶν ὥς μελῶν τοῦ σώματός του, ὥς τοῦ βασιλικοῦ ὑφιερατείου, καὶ ἡ διηνεκὴς Αὐτοῦ βοήθεια, εἶναι ἀπαραίτητα διὰ νὰ κάμωμεν τὴν κλήσιν καὶ τὴν ἐκλογὴν ἡμῶν βεβαίαν. Ὁ Ἀπόστολος καταδικάζει τινὰς ὡς «μὴ κρατοῦντας τὴν Κεφαλὴν» (Κολ. β' 19), καὶ παρατηροῦμεν, ὅτι τοιαύτη ἀναγνώρισις τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, ὅχι μόνον ὥς τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ ὥς τῆς Κεφαλῆς ἡμῶν, ἀντιπροσώπου, ὁδηγοῦ, διδασκάλου, καὶ συντηρητοῦ τοῦ σώματος (τῆς Ἐκκλη-

σίας), εἶναι οὐσιώδης διὰ πᾶν μέλος ταύτης. Ὁ Κύριος ἡμῶν ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην ταύτην, τῆς ἐμμονῆς ἡμῶν ὑπὸ τὴν φροντίδα καὶ μέριμναν Αὐτοῦ, εἰπὼν ἐπανειλημμένως, «Μείνατε ἐν ἐμοί..... καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται φέρειν καρπὸν ἄφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ, οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς ἐὰν μὴ ἐν ἐμοί μείνητε». (Ἰωάν. ιε' 4). Ἐὰν μείνητε ἐν ἐμοί, καὶ τὰ ρήματά μου ἐν ὑμῖν μείνῃ, ὃ ἐὰν θέλητε αἰτήσεσθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν.» «Ἰωάν ιε' 7). Ὁ δὲ Ἀπόστολος ὑποδεικνύει τὴν ἰδίαν ἀνάγκην τῆς ἐμμονῆς ἡμῶν ἐν τῷ Χριστῷ, λέγων, «Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος». (Ἑβρ. ι' 31). Προχωρῶν δὲ ὑποδεικνύει τὴν σημασίαν τούτου, διὰ τῆς παραθέσεως χωρίου τινος ἐκ τῶν προφητῶν, «Διότι ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶναι πῦρ καταναλίσκον». Ἡ τοῦ Θεοῦ ἀγάπη, οὐχὶ ὀλιγώτερον τῆς Θείας δικαιοσύνης αὐτοῦ, καίει κατὰ πάσης ἁμαρτίας, «πᾶσα δὲ ἀδικία εἶναι ἁμαρτία» δὲν δύναται νὰ ἐπιβλέψῃ (ἀναγνωρίσῃ) τὴν ἁμαρτίαν» ἔνεκεν δὲ τούτου ἐπρομήθευσεν, ὅχι διὰ τὴν διατήρησιν καὶ τὴν διαίωνισιν τῶν ἁμαρτωλῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν των, ἐκ τῶν ἀσθενειῶν, καὶ ἀπὸ τὴν καταδίκην τῆς καταστροφῆς.

Ταῦτα δὲ εὐρίσκονται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς διαφόρους διακηρύξεις τῶν Ἰσραφῶν, ὅτι ὁ καιρὸς ἔρχεται, καθ' ὃν ἡ ἁμαρτία καὶ οἱ ἁμαρτωλοί, μετὰ τῶν παρεπομένων τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν ἀσθενειῶν, καὶ λύπης καὶ θανάτου θέλουσι παρέλθῃ. Εὐχαριστοῦντες τὸν Θεὸν δυνάμεθα νὰ χαίρωμεν ἐπίσης διὰ τὴν ιδιότητα ταύτην τοῦ Θεοῦ χαρακτῆρος, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πῦρ καταναλίσκον, ὅταν γνωρίζωμεν, ὅτι Αὐτὸς ἐπρομήθευσε δι' ἡμᾶς καταφύγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τὴν περίοδον τῶν ἀκουσίων ἡμῶν ἀτελειῶν, καὶ ὅτι ἐπρομήθευσεν ἐν αὐτῷ ἐπίσης τὰ τῆς τελικῆς ἡμῶν ἀπελευθερώσεως ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, καὶ ἀπὸ πάσης ἀδυναμίας, πρὸς τὴν τελείαν αὐτοῦ ὁμοιότητα. — διὰ τὴν νέαν κτίσιν, τὴν τελειότητα τῆς Θείας φύσεως καὶ τοῦ πληρώματος αὐτῆς· διὰ τὴν «μεγάλην Ὁμάδα», τὴν τελειότητα ἐπὶ ἐμπέδου οὕτως εἶπεῖν ἀναλογουῦντος πρὸς τὸ τῶν ἀγγέλων· καὶ ὅπως ὦσιν σύντροφοι, καὶ λειτουργοὶ τῆς ἐνδόξου Ἐκκλησίας — «παρθένοι, σύντροφοι αὐτῆς, κατόπιν αὐτῆς». (Ψαλμ. με' 14). Οἱ ἀρχαῖοι ἀριστεῖς κατόπιν, θὰ τελειοποιηθῶσιν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, εἰκόνες τοῦ Θεοῦ ἐν σαρκί, καὶ τετιμημένοι ἀντιπρόσωποι τῆς οὐρανίου Βασιλείας, καὶ ἀγωγοὶ τῶν Θείων εὐλογιῶν εἰς πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς. Τέλος δέ, ὅποτεν αἱ δοκιμασίαι, εὐκαιρίαι, καὶ πείραι τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος θὰ φέρωσι πάντας τοὺς θέλοντας καὶ ὑπακούοντας εἰς τὴν τελειότητα, καὶ θὰ ἔχωσι πλέον ἀποδείξῃ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πιστότητά των, καὶ οὗτοι ἐπίσης θὰ ἀποκτήσωσι τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα, τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἐν σαρκί· τότε δὲ μεταξὺ πάντων ἐκείνων τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θὰ ἐκτελῇται τόσον τελείως, θὰ κατανοῇται, καὶ θὰ ἐπιδεικνύωσι ὑπακοὴν εἰς αὐτό, — καὶ τοῦτο

δεβαίως ἐκ καρδίας — ὥστε οὕτως δὲν θέλει εἶσθαι πλέον δι' αὐτοὺς πῦρ καταναλίσκον, διότι πᾶσα ἡ σκωρία αὐτῶν θὰ ἔξη καθαρισθῇ ὑπὸ τὰς παιδεΐας τοῦ Μεγάλου Μεσίτου, εἰς τὴν φροντίδα τοῦ ὁποίου τὰ πάντα ἐνεπιστεύθησαν ὑπὸ τῆς σοφίας καὶ ἀγάπης τοῦ Πατρός. Ὁ Χριστὸς τότε «θὰ ἴδῃ τὸν πόνον τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ χορτασθῇ», ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων.

Ἀγιασμός σημαίνει ἀποχωρίζειν πρὸς ἁγίαν ὑπηρεσίαν. Οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲν καλοῦνται πρὸς ἁγιασμόν, ἀλλὰ πρὸς μετάνοιαν· οἱ δὲ μετανοήσαντες ἁμαρτωλοὶ δὲν προσκαλοῦνται ὅπως ἀφιερωθῶσι, ἀλλὰ νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν πρὸς δικαίωσιν. Ὁ Ἀγιασμός συνιστᾶται μόνον εἰς τὴν δικαιωθείσαν τάξιν — ἐπὶ τῶν πιστευόντων εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ, τὰς συγκεντρωμένας ἐν τῷ Χριστῷ, καὶ ἐξασφαλισθείσας διὰ τῆς ἀντιλυτρωτικῆς αὐτοῦ θυσίας. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι ἁγιασμός ἢ ἁγιότης δὲν εἶναι κατάλληλος διὰ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλ' ἀπλῶς σημαίνει, ὅτι ὁ Θεὸς ἐν τῇ σοφίᾳ του προείδεν, ὅτι ἐνόσω ἀνθρωπὸς τις κατέχει τὴν θέσιν ἁμαρτωλοῦ, μὴ μετανοήσαντος, θὰ ἦτο ἀνωφελὲς εἰς προσεκάλεῖ αὐτὸν νὰ ἀποχωρίσῃ ἑαυτὸν καὶ ζήσῃ ζωὴν ἁγιωσύνης· πρῶτον οὗτος πρέπει νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἁμαρτωλότητά του καὶ νὰ μετανοήσῃ. Ἀλλὰ ἐκ τούτου δὲν πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ὁ μετανοήσας δὲν πρέπει καὶ νὰ ἁγιασθῇ, καὶ ἀποχωρίσῃ ἑαυτὸν εἰς ἁγιότητα ζωῆς, ἀλλὰ σημαίνει ὅτι ἁγιασμός ἄνευ δικαιοσύνης θὰ ἦτο ἐξ ὀλοκλήρου μάταιος καὶ φροῦδος. Ἐν τῇ διατάξει τοῦ Θεοῦ, δέον νὰ μάθωμεν πρῶτον περὶ τῆς Θείας ἀγαθότητος προμηθευσάσης ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν συγχώρησιν του, ὡς δῶρον διὰ Χριστοῦ, προτοῦ δυνηθῶμεν καὶ ἔλθωμεν εἰς στάσιν ἀφιερώσεως ἢ ἁγιασμοῦ ἡμῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ Αὐτοῦ. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ὁ σκοπὸς πασῶν τῶν διατάξεων τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος — δηλ. ἡ κλήσις πρὸς μετάνοιαν, ἢ διακήρυξις τῶν χαρᾶς Εὐαγγελίων πρὸς δικαίωσιν, καὶ ἡ πρόσκλησις τῶν δεικναιωμένων πρὸς ἁγιασμόν ἢ ἀφιέρωσιν ἑαυτῶν εἰς τὸν Θεόν, πάντα ταῦτα εἶναι στοιχεῖα τοῦ ἐνὸς μεγάλου σχεδίου, τὸ ὁποῖον ἤδη ὁ Θεὸς ἀπεργάζεται — εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τῆς νέας κτίσεως. Ὁ Θεὸς προδιέταξεν ὅπως πάντες οἵτινες θὰ ἀπετέλουν τὴν νέαν κτίσιν, ἔπρεπε νὰ ἦσαν καὶ θυσιασταί — ἐκ τοῦ «Βασιλείου ἱερατεύματος», καὶ ὅπως ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἔχει νὰ προσφέρῃ τι εἰς τὸν Θεόν, καθὼς ὁ Μέγας ἡμῶν Ἀρχιερεὺς, «προσέφερεν ἑαυτὸν εἰς τὸν Θεόν» (Ἐβρ. ζ' 27, θ' 14). Πάντες δὲ οἱ ἐκ τοῦ ὑφιερατείου πρέπει νὰ προσφέρωσιν ἑαυτοὺς εἰς τὸν Θεόν, ἐπίσης, καθὼς ὁ Ἀπόστολος προτρέπει· «Σᾶς παρακαλῶ ἀδελφοί, (ἀδελφοί, διότι ἐδικαίωθητε καὶ εἰσῆλθετε εἰς σχέσεις μετὰ τοῦ Θεοῦ) διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ, (τῆς συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτιῶν ἡδὴ ἐπιτευχθείσης), παραστήσατε τὰ σώματά σας θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν εὐάρεστον εἰς τὸν Θεόν, τὴν

λογικὴν ἡμῶν λατρείαν». (Ρωμ. ιβ' 1). "Ἦδη λοιπὸν παρατηρήσατε, ὅτι ἐνῶ τὰ σώματά ἡμῶν δὲν εἶναι πραγματικῶς «ἅγια» πρέπει νὰ γείνωσιν οὕτω ὑπολογιστικῶς, προτοῦ γίνωσιν «εὐπρόσδεκτα εἰς τὸν Θεόν,» πρέπει νὰ λογισθῶσιν ἅγια, δηλαδή, πρέπει νὰ διακαιωθῶμεν διὰ πίστεως ἐν Χριστῷ, π ρ ο τ ο ὕ νὰ ἔχωμεν ἅγιόν τι καὶ εὐπρόσδεκτον, ὅπως θέσωμεν ἐπὶ τοῦ ἁγιαστηρίου τοῦ Θεοῦ· τοῦτο δὲ πρέπει νὰ τεθῇ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Θεοῦ, θυσιασμένον καὶ ἀποδεκτὸν παρ' αὐτοῦ, ἐν ταῖς χερσὶν τοῦ μεγάλου ἡμῶν Ἀρχιερέως, προτοῦ δυνηθῶμεν καὶ λογισθῶμεν μέλη τοῦ Βασιλικοῦ Αὐτοῦ ἱερατείου.

Ἄγιασμός θέλει εἶσθαι ἡ ἀπαίτησις τοῦ μεγάλου Βασιλέως κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. Ὅλος ὁ κόσμος θὰ προσκληθῇ νὰ ἁγιασθῇ, νὰ ἀποχωρήσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ πάσης ἀκαθαρσίας, ἀπὸ τῆς παντὸς εἵδους ἀμαρτίας, καὶ νὰ ἀποδώσῃ ὑπακοὴν εἰς τὸ Θεῖον θέλημα, ὡς τοῦτο θὰ ἀντιπροσωπεύηται διὰ τῆς Βασιλείας καὶ τῶν ἀρχόντων αὐτῆς. Τινὲς τότε, πιθανὸν νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς ἁγιασμόν, ἢ ἁγιότητα ἐξωτερικῆς τινος ζωῆς, χωρὶς νὰ εἶναι καὶ ἡγιασμένοι ἐν τῇ καρδίᾳ· οἱ τοιοῦτοι πιθανὸν νὰ προσδεύσωσι διανοητικῶς, ἠθικῶς καὶ φυσικῶς — μέχρι τοῦ τελείου ὁρίου τῆς ἀποκαταστάσεως — εἰς τὴν πλήρη τελειότητα, καὶ οὕτω πρᾶτοντες, θέλουσιν ἀπολαμβάνῃ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν εὐλογιῶν καὶ ἀμοιβῶν, τῆς ἐνδόξου ἐκείνης περιόδου, μέχρις αὐτοῦ τούτου τοῦ τέλους αὐτῆς· ἀλλ' ἐὰν ὁ ἁγιασμός αὐτῶν κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον δὲν ἐπεκταθῇ εἰς αὐτὰς ταύτας τὰς σκέψεις καὶ προθέσεις τῶν καρδιῶν αὐτῶν, δὲν θέλουσιν εἶσθαι κατάλληλοι διὰ τὰς αἰωνίους συνθήκας, πέραν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον οὐδὲν θέλει εἰσέλθῃ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ εἶναι ἐν τελείᾳ ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ Θεῖον θέλημα ἐν σκέψεσι, λόγοις καὶ πράξεσιν.

Καθ' ὃν χρόνον ὅμως σκιαγραφοῦμεν τοιοιτοτρόπως τὸν ἁγιασμόν, ὡς γενικὴν τινα ἀρχὴν καὶ τὰς ἑαυτοῦ ἐνεργείας ἐν τῷ μέλλοντι ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἃς μὴ ὦμεν ἐπιλήσμονες τοῦ γεγονότος, ὅτι αἱ Γραφαὶ ἐγράφησαν «διὰ τὴν διδασκαλίαν ἡ μ ὠ ν — διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς νέας κτίσεως. Ὅποταν δὲ ὁ διὰ τὸν κόσμον κακὸς θὰ ἔχη ἔλθῃ διὰ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, ἐπὶ τοῖς ὅροις τοῦ ἁγιασμοῦ, τότε ὁ κόσμος θὰ ἔχη τὸν μέγαν διδάσκαλον· ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης θὰ κατακλύσῃ τότε πᾶσαν τὴν γῆν διὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Τότε δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ἢ Βαβέλ τῶν συγκεχυμένων θεωριῶν καὶ δογμάτων, διότι ὁ Κύριος ὑπεσχέθη, σχετικῶς πρὸς τὴν ἡμέραν ἐκείνην λέγων, «Θέλω τότε ἀποκαταστήσει εἰς τοὺς λαοὺς γλῶσσαν (ἁγγελίαν) καθαρὰν, διὰ νὰ ἐπικαλῶνται πάντες τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ δουλεύωσιν αὐτὸν ὑπὸ ἓνα ζυγόν». (Ζαχ. γ' 9). Ὁ δὲ Ἀπόστολος ἀπευθύνεται μόνον πρὸς τὴν νέαν κτίσιν ὅταν λέγῃ ὅτι ὁ Χριστὸς «τοῦ Θεοῦ ἐγένετο εἰς ἡ μ ᾱ ς σοφία, δικαίωσις, ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις». Ἄς ἀπο-

δώσωμεν λοιπὸν τὴν πλεον ἔνθερμον ἡμῶν προσοχήν εἰς τὰ γε-
γραμμένα ταῦτα, ἅτινα ἐγράφησαν διὰ τὴν διδασκαλίαν ἡ μ ὤ ν,
καὶ ἅτινα εἶναι ἀναγκαιότατα δι' ἡμᾶς, ἐὰν θὰ ἠθέλωμεν νὰ κά-
μωμεν τὴν κλῆσιν καὶ τὴν ἐκλογὴν ἡμῶν θεβαίαν, ὅπως συμμετά-
σχωμεν ἐν τῇ Νέᾳ Κτίσει. Ὡς ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας·
«Ἀγιάσατε ἑαυτοὺς» καὶ «θέλω ἀγιάσῃ ὑμᾶς» (Λευ. κ' 7,8. *Εξ.
λα' 13). Τοιουτοτρόπως ἐπίσης καθοδηγεῖ τὸν Πνευματικὸν Ἰσρα-
ηλίτην νὰ ἀφιερῶσῃ ἑαυτόν, νὰ παραστήσῃ τὸ σῶμά του θυσίαν
ζῶσαν, νὰ προσφέρῃ ἑαυτόν εἰς τὸν Θεόν, ἐν τῇ ἀξίᾳ καὶ διὰ
τῆς ἀξίας τῆς καταλλαγῆς τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μόνον ἐκεῖνοι, οἵτι-
νες κάμνουσι τοῦτο κατὰ τὸν «εὐπρόσδεκτον τοῦτον καιρὸν» γίνον-
ται δεκτοὶ παρὰ τοῦ Κυρίου, καὶ ἀποχωρίζονται ὡς ἅγιοι, κατα-
γραφομένων τῶν ὀνομάτων αὐτῶν εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ
Ἀρνίου (Ἀποκ. γ' 5) καὶ διατίθενται στέφανοι δόξης δι' αὐ-
τούς, στέφανοι τιμῆς καὶ ἀθανασίας, οἵτινες θέλουσιν εἶσθαι
ιδιοὶ των ἐὰν ἀποδειχθῶσι πιστοὶ ἐν ἀπάσῃ τῇ διαθήκῃ αὐτῶν,
εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς ὑποχρεώσεις, αἵτινες θεβαιούμεθα εἶναι μό-
νον «λογικὴ τις λατρεία». — Ἀποκ. γ' 11.

Καθὼς ἡ ἀφιέρωσις τῶν λευιτῶν ἐν τῷ τύπῳ ἦτο μερικὴ τις
ἀφιέρωσις πρὸς θυσίαν, τοιουτοτρόπως τὸ ἐπόμενον τοῦτο βῆμα
τοῦ ἀγιασμοῦ, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἐκείνους οἵτινες ἀποδέχονται
τὴν κλῆσιν τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ Βασιλεῖον Ἱεράτευμα, ὑπετυποῦτο ἐν
τῷ τύπῳ διὰ τῆς ἀφιερώσεως τοῦ Ἀαρὼν καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ εἰς
τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα—τῆς πρὸς θυσίαν ἀφιερώσεως. Αὕτη δὲ ὑπε-
τυποῦτο διὰ τῶν λευκῶν λινῶν χιτῶνων, οἵτινες ἀντεπροσώπευον
δικαιοσύνην, δικαίωσιν, καὶ διὰ τοῦ χρυστερίου ἐλαίου, καὶ διὰ
τῶν θυσιῶν, ἐν ταῖς ὁποίαις πάντες οἱ ἱερεῖς συμμετεῖχον. — Ἐ-
βραίους η' 3.

Εἰς τοὺς Λευιτικοὺς τύπους, δύο ἀφιερώσεις διακεκριμένως
καταδεικνύονται· (1) ἡ γενικὴ ἀφιέρωσις πάντων τῶν Λευιτῶν·
καὶ (2) εἰδικὴ τις ἀφιέρωσις τῶν ὀλίγων Λευιτῶν οἵτινες ἦσαν
Θνδιασταὶ, ἢ ἱερεῖς. Ἡ πρώτη παριστᾷ τὴν γενικὴν ἀφιέρωσιν
πρὸς ἀγίαν ζωὴν καὶ ὑπακοὴν εἰς τὸν Θεόν, τὴν ὁποίαν πάντες
οἱ πιστοὶ ἐκτελοῦσι, καὶ ἥτις διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ
Χριστοῦ, ἐνεργεῖ ὑπὲρ αὐτῶν, ὑπολογιστικῶς «δικαίωσιν πρὸς
ζωὴν» καὶ εἰρήνην μετὰ τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο δὲ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁ-
ποῖον, πάντες οἱ ἀληθεῖς πιστοὶ κατανοοῦσιν καὶ δοκιμάζουσιν κα-
τὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον. Ἀλλὰ καθὼς ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ «τὸ τέ-
λος τῆς παραγγελίας εἶναι ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς καρδίας». (Α' **Τιμ.**
α' 5). Δῆλαδή, ὅτι ὁ Θεὸς προγινώσκει, ὅτι ἡ πρὸς τὴν πρῶ-
την ἡμῶν ἀφιέρωσιν συμφωνία ἡμῶν, ἡ πρὸς τοὺς ὅρους τῆς δι-
καιώσεως ἡμῶν ὁμολογία, κατὰ τὸ τέλος αὐτῆς, θέλει ὁδηγήσῃ
ἡμᾶς πρὸς τὴν δευτέραν ἀφιέρωσιν ἡμῶν ὡς ἱερέων πρὸς θυ-
σίαν.